

THEATER

Dries Verhoeven brengt in zijn performance **The NarcoSexuals** een knappe ambivalentie aan ★★★★★

Voortdurend confronteert de installatie je vernuftig met je eigen vooroordelen. In dit geval: je hebt toch geen drugs nodig om extatische seks te hebben?

Herien Wensink 16 mei 2022, 13:57

‘The NarcoSexuals’ van Dries Verhoeven Beeld Foto Willem Popelier

Ze sluipen door hun bungalow als roofdieren op jacht: soepel, gefocust, klaar voor de aanval. Zeven naakte mannen zien we, in

de aanloop naar een orgie. Lichamen onder hoogspanning inspecteren het aanbod. Er wordt zelfs zacht gegromd. Toeschouwers rondom het huisje horen ondertussen op koptelefoons de opmaat van een chemseks-feest, waarbij drugs worden gebruikt om seksueel genot te intensiveren. Een paar druppeltjes ghb, een lijntje coke, het gevoel van een karretje dat de steile helling van een achtbaan oprijdt. Zenuwen, een lichte misselijkheid – ‘oh my God, what’s coming?’ En dan, als bij toverslag, is de rem eraf. Je voelt je fantastisch, je bent vrij; je kunt los.

In de installatie *The NarcoSexuals* op festival Spring onderzoekt theatermaker en kunstenaar Dries Verhoeven het fenomeen chemseks, en in het verlengde daarvan vragen over de positie van homo’s in een heteronormatieve maatschappij, over taboes, tegencultuur en rebellie, seksuele vrijheid en het subversieve. Waar homo-emancipatie lang draaide om zichtbaarheid en acceptatie, houdt de chemseks-scene zich veelal schuil en volgt zijn eigen regels. Wat betekent dat? Is dat een terugval, of een krachtig ‘fuck you’ naar een preutse, brave samenleving? ‘Zou je liever willen dat ik aan yoga deed?’, vraagt één van de performers op de (Engelstalige) geluidsband. Een ander: ‘Sommige mensen gaan naar Disneyland; ik doe dit.’

Voortdurend confronteert de installatie je vernuftig met je eigen vooroordelen. In dit geval: je hebt toch geen drugs nodig om extatische seks te hebben? Duidt die behoefte niet op innerlijke leegte en angst voor echte intimiteit? Maar hoe langer je kijkt, en hoe meer je jezelf betrapt op je eigen fascinatie en voyeurisme, hoe verwarrender het wordt.

Dat is te danken aan de knappe ambivalentie die Verhoeven in het werk bracht: het is aantrekkelijk noch afstotend, momenten van schoonheid en droefheid wisselen elkaar naadloos af. Er zijn extremen, ja ('Wat is beter dan twee piemels? Tien piemels'), maar er is ook tederheid, als de vermoeide performers bij elkaar kruipen als een kluwen kittens. Hun bewegingen zijn soms mechanisch, soms dierlijk, soms speels (apenkooien!) soms geil, soms lief en soms naar. Uit dat geraffineerde amalgaam valt moeilijk één dominant idee of gevoel te destilleren.

Beeld Foto Willem Popelier

Uiteindelijk lijkt Verhoeven toch subtiel in te zoomen op gevoelens van eenzaamheid. Want al playbacken de mannen collectief de teksten, en bewegen ze in hetzelfde ritme, de beleving blijft individueel. Ze kijken uitdagend naar ons, met griezelige lenzen die echt oogcontact onmogelijk maken. Ook onderling ontstaat nooit écht contact; de performers kijken

elkaar niet aan, alleen hun lichamen gaan in een langdurige roes steeds weer nieuwe excessieve, euforische verbindingen aan.

Ja, het is ongezond en gevaarlijk, zegt iemand op de geluidsband, maar waarom zou ik 80 moeten willen worden? In die vraag schuilt volgens mij een diep verdriet. Maar dat kan ook projectie zijn.

THE NARCOSEXUALS

Performance/Installatie

★★★★☆

Door Dries Verhoeven (concept, ontwerp en regie), met Matteo Bifulco, Tamar Blom, Estefano Romani e.a.

13/5 Spring Festival, Utrecht. Aldaar t/m 6/6, daarna te zien op festival Boulevard 5 t/m 14/8 en in september bij Frascati, Amsterdam.

Link naar artikel online:

<https://www.volkskrant.nl/cultuur-media/dries-verhoeven-brengt-in-zijn-performance-the-narcosexuals-een-knappe-ambivalentie-aan~b3d0b866/>